

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 8994/2021
28.09.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић, Владиславе Милићевић, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиле противтужене АА из ..., са боравиштем у ..., чији је пуномоћник Цмиљка Младеновић, адвокат из ..., против тужене противтужиле Републике Србије, Републичка дирекција за имовину РС, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Краљеву, ради стицања без основа и накнаде штете по тужби и ради дуга по противтужби, одлучујући о ревизији тужене противтужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2045/21 од 18.08.2021. године, у седници одржаној 28.09.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2045/21 од 18.08.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2045/21 од 18.08.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву П 1394/19 од 07.04.2021. године, ставом првим изреке, утврђено је да је повучена противтужба тужене противтужиле. Ставом другим изреке тужена је обавезана да тужили на име стицања без основа исплати 287.935,56 динара, са законском затезном каматом од 17.04.2000. године до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужила тражила да се тужена обавезе да јој на име накнаде штете исплати 110.500,00 динара, са законском затезном каматом од 23.10.2019. године до исплате. Ставом четвртим изреке, тужена је обавезана да тужили накнади трошкове парничног поступка од 65.784,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2045/21 од 18.08.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена је првостепена пресуда у ставу другом изреке. Ставом другим изреке, укинута је првостепена пресуда у ставовима трећем и четвртном изреке и предмет у укинутим деловима враћен првостепеном суду на поновно одлучивање.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

По оцени Врховног касационог суда, имајући у виду природу спора, садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и дате разлоге о основаности тужбеног захтева, у овом случају нису испуњени услови за примену института посебне ревизије из члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20). Не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као ни потреба новог тумачења права у погледу примене одредбе члана 104, у вези чланова 210. и 214. Закона о облигационим односима, јер правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања. У конкретном случају, Врховни касациони суд је нашао да су нижестепени судови према чињеницама утврђеним у овој правној ствари донели одлуку у складу са правним схватањем које је изражено кроз одлуке Врховног касационог суда. Указивање тужене у ревизији на одлуку Врховног касационог суда Рев 697/2010 од 24.11.2010. године не указује на потребу уједначавања судске праксе, јер се не ради о истој чињеничној и правној ситуацији, будући да је предмет тог спора регресни захтев солидарног дужника. Разлози ревизије се делом односе на битне повреде одредаба парничног поступка због чега се посебна ревизија не може изјавити.

На основу изнетог, применом члана 404. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари, поднета је 29.10.2019. године, ради стицања без основа и накнаде штете, а побијана вредност предмета спора је 287.935,56 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена.

На основу изнетог, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић